

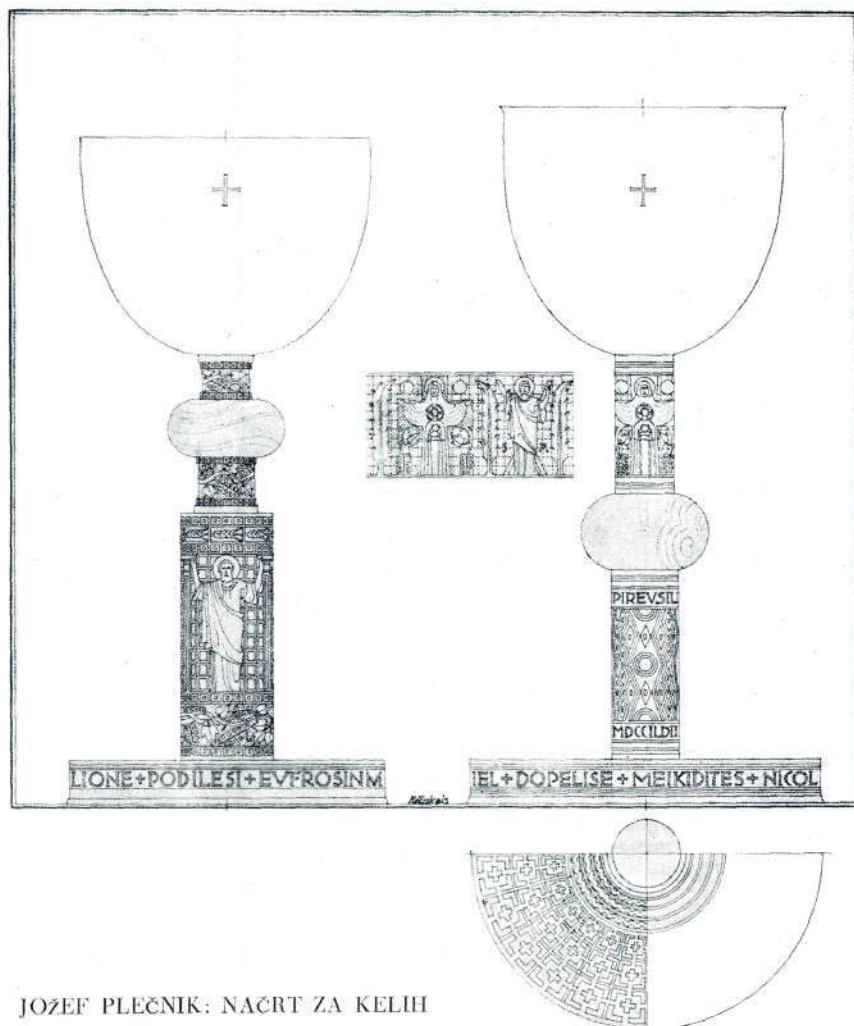
Rezek brlzig parne piščalke je trgal dušo. Dolfi se je stresnil, kakor da se je z naglim sunkom odtrgal od nečesa. Podal je Tildi roko.

»Zbogom! Bodi zdrava, pa — misli name!«

»Tudi... ti,« je stežka jecljala ona. Vse drugo je ta hip umrlo v nji, okamenelo. Gledala je kakor soha, ko se je on vzpenjal po stopnicah na ladjo in se ozrl, še, še... Mahala je z robcem, skozi motnjava solzá je jedva razločila velik, črn trup parnika.

Parnik se je pomikal od brega. Ljudje so mahali v pozdrav, postajali čimdalje manjši, tako majhni, da posameznih ni bilo mogoče razločiti. Mahali so tjavendan, dokler so se videli le še dimniki na gladini in je črn trup polagoma izginjal v sivem somraku.

Tilda je stala, stala, ko ladje že dolgo ni bilo več. Okamenela teža je ležala v njenih prsih.

JOŽEF PLEČNIK: NAČRT ZA KELIH

5.

Rdečelas in pegav policijski agent je dva meseca pozneje vodil Tildo na komisariat. Poslušal je mnogo in rad, malo je govoril. Njegove dolge korake je Tilda stežka dohitevala.

Bila je lahko oblečena. Zlezla je nekam v dve gubi, na njenem obrazu sta igrala čuden nasmeh in trpka bojazen hkratu. Iz globine nekje se je užigal požar.

»Pa zakaj moram na komisariat?« je vprašala že v tretje.

»Komisar Vas kliče.«

»Kaj mi hoče?«

To vprašanje je agent hoté preslišal. Dvakrat ji je že odgovoril, da ne vé.

»Saj nisem nič storila,« je zaječala.

Spremljevalec je molčé zavil z glavne ceste v stransko ulico in poškilil, če mu Tilda sledi.

Šla je za njim ko omotična. Iz dna vseh misli in bojazni je vstajalo nekaj pekočega in sedalo v srce, v prsi, v oči, še na jezik je grenko kanilo, zgostilo slino in ulenilo kri. Bil je občutek neizogibne nesreče, ki jo človek vnaprej sluti. Ne, to ni več slutnja, to je jasen videz. Občutek, ki spreleti človeka, nad katerim se že posiplje hiša. Še stoji, a bo v naslednjem hipu mrtev. Bilo je mogoče, da Tildo kličejo na policijo iz kateregakoli vzroka, saj je nedolžnih vzrokov dovolj, a ona je izbrala prav najhujšega. Nikoli ni jasno pomislila na kazen, na ječo, na sodnijo. Ta hip, ko je drobila stopinje za dolgo-krakim rdečelascem, je stopilo pred njo vse tako živo, da se je v omotici spotaknila in skoraj padla.

Agent se je ozrl in se dobrodušno nasmehnul.

»Ali težko hodite?«